

На 7-годишна възраст Коста билъ даденъ въ училището, а на 14-та си година свършилъ пловдивското българско класно училище съ отличенъ успѣхъ.

Въ Цариградъ

Пловдивскитѣ заможни българи винаги имали търговски магазини въ Цариградъ. Тамъ живѣли и работѣли тѣхни съдружници, или пъкъ бацитѣ на българскитѣ семейства, както отъ Пловдивъ, така и отъ други градове изъ турската държава. Отъ време на време търговцитѣ отъ цариградскитѣ магазини се завръщали въ роднитѣ си мѣста, да наредятъ нѣкои домашни работи, да събератъ нова стока и пакъ, заминавали въ Цариградъ, гдето билъ главниятъ пазаръ.

Българската търговия се засилвала отъ година на година, та родителитѣ вече имали нужда отъ помощта на синоветѣ си. Ала умнитѣ българи скоро разбрали, че за да могатъ синоветѣ имъ да водятъ съ успѣхъ търговията, трѣбва да сж свършили нѣкое търговско или друго училище, да знаятъ турски, грѣцки, френски, италиански, английски езикъ и да умѣятъ да водятъ бащинитѣ си търговски смѣтки точно, вѣрно и съ умение. По тази причина тѣ викали синоветѣ си въ Цариградъ и веднага ги настанявали въ нѣкое добре уредено чуждо училище.

Ученикъ въ Робертъ колежъ

Когато юношата, нареченъ вече Константинъ Стоиловъ, навършилъ 14 години (1867 година), той билъ заведенъ въ Цариградъ и се запозналъ тамъ съ доста събудени българчета. Българитѣ вече имали въ квартала Фенеръ своя българска църква и първенци търговци, между които пловдивчани и копривщени заемали най-първитѣ тронове въ църквата „Свети Стефанъ“ до самия брѣгъ на Златенъ рогъ. Българитѣ Тъпчилещовъ отъ Калоферъ, Гавриилъ Мо-